

Farlige minder

Natten

Jeg er færdig med dagens studiearbejde om aftenen klokken 11 og trænger til at gå en tur. Jeg tænder den lille røde lampe, som Susanne inspirerede mig til at købe. Mine forældre er gået i seng.

Da jeg kommer ud af ejendommen, er der begyndt at falde en sagte sne, enkelte snefnug er begyndt at lægge sig. Jeg kigger op og kan se det røde skær i vinduet. Jeg vælger at gå til højre. Det er sådan set en umiddelbar impuls. Inde havde jeg ikke planlagt noget. Jeg passerer forbi den store ejendom, jeg bor i, drejer endnu en gang til højre over forbi gildesalen.

Inde i mørket kan jeg se legepladsen, som jeg har så mange minder fra. Minder som spontant bliver vakt til live når jeg nærmer mig steder for mine tidligere gøremål og udfoldelser. Tankerne flyder langsomt gennem hovedet. Jeg prøvede engang - jeg har vel været i femten års alderen - at bygge sindrige tunneler i en bunke sand, hvor jeg satte to bolde i gang i hvert sit hul i toppen og de så kom ud for neden i modsat ende af hvor man forventede det. Nogle gange kom der nogen og så på og syntes jeg var lidt barnlig. Jeg smiler ved mig selv. Og tankerne glider videre til de render jeg nogle år tidligere lavede for at lade regnvandet løbe fra den ene ende af legepladsen til den anden. Jeg udnyttede den svage hældning der var. Jeg elskede at rode med de her ting når det regnede, men min mor syntes altid jeg skulle vente til det var holdt op med at regne, og jeg plagede indtil jeg fik lov.

Jeg passerer gildesalen. Også den indeholder minder. Eller rettere sagt, kælderens nedenunder. Her spillede Helmut og jeg på hans elektriske guitar og forstærker. Vi havde bedt købmand Søndergaard om at låne os nøglen dertil, så vi kunne udfolde os uden at genere nogen. Det var herligt at få lov til at larme og i fantasien være de kendte musikere.

Jeg kigger op på den modsatte bygning i ejendomskomplekset, hvor Flemming bor. Vi er gode venner. Tidligere gik vi tit ture og snakkede sammen. Og vi spillede bordtennis. Han var meget bedre end mig, men det kompenserede vi for ved altid at lade mig få halvdelen af de 21 points man skal have for at vinde et sæt. 'Kan han indhente mig eller...?' Det kunne tit blive spændende.

Jeg går langsomt videre og kommer hen til nogle haver, som er forladte, da der skal bygges på dem på et tidspunkt. Jeg har tidligere lavet en hule derinde, så selv om det er mørkt og sneen stadig falder blidt og svagt er begyndt at lægge et fint tæppe på jorden, som gadebelysningen lyser op, så hopper jeg over hegnet og traver gennem buske og træer hen til det sted hvor min hule har været.

I mine dybe tanker fremkommer der et endnu ældre minde. Her stod jeg for flere år siden sammen med nogle kammerater og kom i snak med nogle børn, der befandt sig inde på den anden side af det andet afgrænsende hegn. Snak er nok så meget sagt, da de fleste

af dem ikke kunne tale dansk. Men en af dem, som kunne, fortalte os at de var en gruppe på besøg fra Frankrig.

Derinde var der en slags børnehjem. Et katolsk børnehjem med nonner i typiske nonnedragter. Der var noget eksotisk over stedet, i hvert fald for os børn, en helt anden verden. Men de børn vi snakkede med var glade og meget almindelige.

Stedet er nu ikke børnehjem mere. Der bor stadig nogle nonner derinde, men hvad stedets funktion nu er, ved jeg ikke. Men i mørket tager fandenivoldskheden ved mig. Jeg hopper over hegnet og befinder mig nu hvor jeg aldrig har været før. Jeg står stille og vænner mig til situationen. Så skimter jeg en lille flisebelagt plads med en bænk. Jeg nærmer mig og får øje på et krucifiks, ca. tre meter højt. Jeg sætter mig på bænken. Det er med en pudsig blandet fornemmelse, på en gang rolig og behagelig, samtidig med at det er spændende og lidt forunderligt at sidde og kigge op på kristusfiguren.

Mens jeg sidder der i mine egne tanker, får jeg pludselig øje på nogle fodspor i sneen som har lagt sig som et tyndt hvidt tæppe i den ellers mørke nat. Jeg kigger tilbage, hvor jeg er kommet fra og kan se mine egne fodspor. De er lidt tydeligere. Jeg bliver lidt urolig. De andre fodspor må være sat kort tid inden jeg er ankommet. Jeg kigger mig lidt ængstelig omkring, men er ikke rigtig bange. Mere forundret og nysgerrig, men med en lille sommerfugl i maven. Jeg har måske siddet der et kvarters tid, da jeg rejser mig.

Jeg får en pludselig indskydelse. I stedet for at gå tilbage, vælger jeg at følge fodsporene. Det viser sig at de går ind igennem nonneklostrets grund, men ikke ind i bygningen. Jeg følger dem ud til asfaltvejen, hvor de drejer til højre. Jeg prøver at følge dem, men lidt efter taber jeg dem. Så vandrer jeg tilbage i retning mod vores opgang, langs den tredje bygning i boligkomplekset.

Lige før jeg skal til at dreje ind mod opgangen, får jeg øje på en tom grund på det modsatte hjørne. Jeg får en pludselig indskydelse. Her lå tidligere et lille uanseligt hus, hvor Mogens boede med sin familie. Ham legede jeg meget med en overgang. Også dette hus er fyldt af minder, men især haven hvor jeg klatrede op i pæretræet sammen med ham og spiste af deres pærer. Jeg nærmer mig grunden, som nu er omkranset af et lille trådhegn. Pæretræet er der stadig, og jeg kan tydeligt erindre mig hvordan vi sad der og kiggede på de voksne nede i haven.

Tidligere lå huset ved siden af et stort område med kolonihaver, men i forbindelse med at der her blev bygget et nyt toetagers boligkompleks med seks bygninger blev det revet ned. Boligkomplekset var beregnet til ældre gangbesværede mennesker, så derfor var der også et fællesareal med mulighed for at spise og få bragt mad over til lejligheden. Endnu er ikke alle lejligheder beboet af dem det var beregnet til, så derfor er nogle af lejlighederne udlejet til andre.

Jeg står lidt og betragter pæretræet, mens tankerne flyder uden fokus; jeg husker også hvordan vi var tankeløse drenge, der engang havde fået den ide at komme søm på vores pile og skød dem op i luften for at se dem stå fast på jorden når de kom ned igen. Engang kom jeg til at skyde pilen skævt op, også for langt, og jeg mindes med gysen, hvordan pilen havnede oppe ved siden af huset. Vi fór derhen og jeg så med skræk og rædsel, at

de voksne stod og kiggede på pilen, som var landet få meter fra dem. De sagde ikke noget, men stirrede blot som forstenede på mig. Jeg kastede buen fra mig og skød aldrig siden mere med bue og pil.

Mindet fastholder mig lidt og da jeg omsider kommer til mig selv kan jeg se, at sneen nu har lagt sig i et lille lag på jorden. Jeg vandrer rundt om bygningerne, fordybet i mine tanker. Da jeg er kommet rundt om dem, kan jeg se op til mit værelse på anden sal på den anden side af vejen.

I samme øjeblik får jeg øje på noget aktivitet ved bygningen på hjørnet, en ti-femten meter fra hvor jeg befinder mig. Jeg standser op og kigger. Der holder en bil, og ved nærmere eftersyn kan jeg se det er en politibil.

Der lyder højrøstede stemmer inde fra en lejlighed, som ligger i stueetagen. En politibetjent kommer ud og får øje på mig. Han fatter interesse for mig og nærmer sig og spørger hvad jeg laver. Uden at tænke nærmere over det svarer jeg: 'Kigger på gamle minder'. Han studser over svaret og beder mig om at komme med hen til politibilen. Jeg bliver bedt om at sætte mig på bagsædet.

Her begynder noget der ligner et krydsforhør. Mit navn og adresse. Jeg oplyser velvilligt mit navn og fortæller at jeg bor lige over på den anden side af vejen og peger over mod vinduet på anden sal i boligblokken overfor, hvor der er den røde lampe.

Han betragter vinduet og lyset og kigger så mere indgående på mig. Jeg kan mærke hans stigende mistanke vedrørende min person. Over politiradioen kan jeg høre stemmer fra et kontor, hvor der tales af flere personer. Han kontakter en af dem og oplyser mit navn og adresse. Der arbejdes intenst i den anden ende og mine oplysninger bekræftes og der er tilsyneladende ingen ubehagelige noter vedrørende min person.

Sådan godkendt kan jeg frit forlade politibilen, men for at vise imødekommenhed og også underbygge min beretning om gamle minder vil jeg vise ham mine fodspor. I mellemtiden har en anden betjent sat sig ind i bilen, og vi kører hen til grunden med pæretræet, hvor jeg kan vise dem mine fodspor. De kigger og lader til at blive overbevist og jeg kan forlade bilen.

Et par dage efter kan min mor faktisk berette mere om sagen. Hun har hørt, at den unge kvinde som bor i stuelejligheden overfor – jeg fortæller hende ikke om min oplevelse – havde observeret et vindueskigger og med det samme slået alarm til politiet. Og ikke nok med det; hun fortæller mig også at der faktisk har været flere anmeldelser om en sådan vindueskiggerperson i nabolaget. Så det var ikke uden grund at kvinden havde slået alarm.

Det går op for mig at der faktisk har været en anspændt stemning i hele området og at de fleste har kendt til sagen.

Bange anelser

I den følgende tid kredser mine tanker om min natlige oplevelse, og med en svag gysen går det op for mig, at der måske er en forbindelse mellem den mystiske vindueskigger og de fodspor, jeg så på min natlige vandring.

Jeg prøver at rekonstruere hans flugt fra vinduet og kan se at han er løbet parallelt med mig og hoppet ind til krucifikset få minutter før mig. Mine tanker løber løbsk: Gad vide hvad der ville være sket, hvis jeg var kommet ti minutter før og havde siddet der da han hoppede over hegnet!

Og det er med lidt bange anelser at jeg tænker over hvad der kan findes ud af og hvordan jeg eventuelt kan sættes i forbindelse med sagen.

For der var jo det dér med bordtenniskælderen. Flemming og jeg spillede ofte bordtennis, også om aftenen. Kælderen lå for enden af den lille boligblok, som er den ældste af de tre. Tilsammen danner de en hestesko, hvor den er i bunden og den jeg bor i er venstre arm og Flemmings boligblok er den højre.

Da han er den dygtige spiller og spiller med på klubbens førstehold, har han nøgle til fyrkælderen. Efter introduktionen af fjernvarme er den tom, men bruges af os til bordtennis. Når jeg registrerer at han ikke er kommet, går jeg over til enden af hans boligblok og venter i kælderhalsen. Her er lyset som andre steder indrettet sådan, at der skal trykkes for at få lys i et minuts tid, hvorefter det går ud. Jeg har aldrig været bange for mørke, så når lyset går ud, bliver jeg bare stående i mørket. Jeg gider ikke og stå der og trykke hele tiden.

En aften registrerer jeg at der er nogen nede i kælderen, der tændes lys og jeg kan forstå at der åbnes henne ved vaskerummet. Lyden af stemmer, en kvinde og et barn. På et tidspunkt hører jeg skridt og døren åbnes, og det første der sker er et skrig! En lille pige ser forfærdet på mig og løber hylende tilbage ad gangen. Jeg bliver lidt overrasket stående og jeg hører så hurtigt trampen på gangen og ud kommer hvad jeg antager er moderen. 'Hvad laver du her? Hvor vover du at gøre min pige så bange? Og hvorfor tænder du ikke lyset?'

Min reaktion er ubesindig. I stedet for at prøve at berolige hende svarer jeg fornærmet at jeg ikke har gjort noget, at jeg bare venter på Flemming, at vi skal spille bordtennis. Jeg er nok lidt overrumplet af dette postyr. Jeg kan se, at hun ikke er helt overbevist og er fuld af mistanke, men hun vælger at gå tilbage og berolige pigen.

Hvad nu hvis nogen skulle finde på at forbinde de to episoder med hinanden? Og hvis jeg kommer ind i billedet, kan der sikkert graves mere op om min person. Der var jo det med celluloiden fra de gamle cykelstyr, som jeg sammen med andre drenge kunne finde på at skrælle af styrene. Ved hjælp af en lup kunne vi bruge solens stråler til antænding og betragte den røgsøjle der steg op og langsomt fortærede al celluloiden. Det var der flere voksne der opdagede, så det holdt vi op med. Men mit ry som ballademager må have bredt sig. En anden ting jeg husker. Engang kom nogle af naboerne op til vores lejlighed og ringede på. De ville klage over noget der var sket, jeg husker ikke hvad, men de var

sikre på at det var mig der var den skyldige. De blev vist nok lidt betuttede da de fik at vide at jeg var syg og sengeliggende og ikke havde været uden for en dør i flere dage.

Men en mistanke hænger altid ved, og som dagene går bliver jeg mere og mere urolig. Dog, min uro fortaber sig, da der ikke sker mere. Jeg har jo også andet at tænke på.

Connie

På et tidspunkt var det blevet et tidsfordriv, at vi var nogle piger og drenge der stod og snakkede i trappeopgangen, i kælderhalsen, eller i et telt som vi satte op på græsplænen ved siden af legepladsen. Vi lyttede til den popmusik som begyndte at komme i radioen i 60'erne, snakkede, småflirtede.

På et tidspunkt er Connie blevet interesseret i mig. Jeg derimod bliver bare forfjamsket når et flygtigt kys kommer på tale. Så på et tidspunkt hos Connie viser hun mig et hæfte med en historie om en vis Camilla; en lidt kladderagtigt skrivelse i A4-format. Jeg får indtryk af at det er en historie hendes far er ved at læse og at hun tilfældigt har fundet den i lejligheden. Jeg begynder at læse den og bliver ret hurtigt lidt forlegen, da den viser sig at være stærkt erotisk, nærmest pornografisk. Denne Camilla betragter en nøgen mands erigerede lem som urinerer nede på stranden og hendes reaktion på synet bliver detaljeret beskrevet; hendes skød bliver fugtigt og hun er erotisk tændt. Opslugt af læsningen kan jeg pludselig mærke, hvordan Connie læner sig mod mig. Jeg mærker spidsen af hendes bh mod min skulder. Den presser sig på og jeg bliver helt forlegen og kan ikke tænke klart.

På en eller anden måde må jeg have forsøgt at komme ud af situationen, ladet som om jeg ikke var klar over hvad der foregik. I hvert fald husker jeg kun at hun sagde at jeg kunne låne historien med hjem. Jeg lod som om den ikke interesserede mig. Mere skete der ikke og jeg husker ikke mere fra denne episode.

Bagefter kan jeg selvfølgelig godt se, at hun ville indlede et forhold og gjorde sine tilnærmelser. Men som den sky og generte dreng jeg var fulgte jeg ikke initiativet op, som det forventedes af mig. Jeg skulle jo være den der så tog affære. Og siden skete der ikke mere.

Et par år efter står jeg sammen med Flemming ved vores kælderhals. Jeg har fået min første knallert. En gammel brugt Kvikly, som jeg har anskaffet mig via min far. Hans værkfører havde den til salg, og hvis jeg arbejdede en sommerferie på hans arbejdsplads, kunne jeg tjene til de 125 kr. som den kostede. Arbejdet var dødkedeligt, men jeg fik købt knallerten.

Jeg står og pudser den, da vi ser Connie ovre ved den anden kælderhals sammen med en anden pige. Jeg har i mellemtiden ændret mig, men det har Connie så sandelig også. Hun smiler strålende over mod os, og er sammen med den anden pige klædt i bevidst enormt udfordrende tøj. Et outfit. Dvs. tøj der helt klart har til formål at tiltrække sig det andet køns opmærksomhed. Sorte nylonstrømper og kort kjole, masser af make-up.

Jeg har endda hørt historier om hendes eskapader sammen med jævnaldrende drenge, om sex under menstruationen. Historier fortalt af hendes klassekammerater med

væmmelse i stemmen. Jeg smiler over til hende og tænker ved mig selv at jeg stadig er den sky og generte dreng, men at jeg nu er klar over det og accepterer den jeg er.

Og hvorfor nævner jeg overhovedet Connie?

Tragedien

Jeg er nu flyttet hjemmefra for at studere, men universitetet og kollegiet hvor jeg bor er ikke langt væk fra min barndoms boligkompleks. Så relativt tit er jeg hjemme, og en søndag ser jeg Connies far komme gående arm i arm med en kvinde, som jeg ikke kender. Det er jo ikke Connies mor!?

Og her rulles historien op for mig. Min mor kan fortælle mig at det var Connies far der var vindueskiggeren. Hvordan det blev opklaret kan hun ikke rigtig huske, men sandt er det i hvert fald, siger hun.

Men dette er kun begyndelsen. Moderen er død af kræft. Det er i hvert fald den officielle forklaring. Og skulle der være grund til at tvivle på det? Noget andet er i hvert fald sikkert: Connie har taget sig selv af dage! Jeg er helt paf ved nyheden. Og hvad mere? Jo, faktisk er det sådan, at faderen havde trængt sig ind på hende og tvunget hende til et incestuøst forhold.

Familiens tragedie er på denne måde fuldendt, og Connies lillesøster bor ikke mere hjemme. Hvad der er blevet af hende ved jeg ikke, men faren har åbenbart været i behandling og er blevet plejet af en fast sygeplejerske. Hun er efter sigende et meget religiøst menneske, og hvordan det så end er gået til, så er de blevet gift og går i kirke hver søndag.

Jeg tænker tilbage på dengang jeg kom hos Connie, både sammen med de andre og alene. Vi lyttede til musik og snakkede, og af og til så jeg faren i lejligheden. Lejlighederne var små, så derfor var der ikke noget usædvanligt i at han en gang imellem kiggede ind til os. Det gjorde i hvert fald ikke indtryk på mig. Jeg kendte ham jo kun som Connies far.

Men nu bliver jeg igen urolig. Tænk hvis...?

Hvis jeg havde siddet ved krucifikset og pludselig set Connies far hoppe over hegnet og vi havde været ansigt til ansigt den kolde november nat? Hvad ville hans reaktion have været?

Denne tanke har forfulgt mig lige siden.

- Mit værelse 🚩
- Flemming 🧑
- Connie 🧑
- Pæretræ 🌳
- Bordtennis 🏓
- Krucifiks 🏛️
- Politibil 🚓
- Hegn ⋯⋯⋯
- Gangsti - - - - -
- Vandretur ~~~~~